

Predikan

Septuagesima 20110220, Mariakyrkan, årg. 3

Psalmer: 69:- 45:- 679:- 783:- 280:-

Läsningar: Vish 11:22-26; Fil 3:7-14; Matt 19:27-30

Axel Fors

Vad är viktigast i livet? Det är en fråga som de allra flesta människor ställer sig någon gång i livet. Vi ställer den kanske för att finna mening. Vi ställer den kanske för att forma vår identitet efter något som verkar hålla. Vi ställer den kanske för att kunna ta reda på hur vi ska leva våra liv. Frågan – ”Vad är viktigast i livet?” – får därför också väldigt många olika svar, beroende på vem du frågar. Någon säger familjen, någon säger ett tryggt hem, någon säger faktiskt pengar, och menar att utan dem har du ingen förutsättning för att skapa dig ett gott liv, någon säger att det viktigaste är att sätta avtryck i historien och att bli någon.

Men ur den kristna trons perspektiv kan det egentligen bara finnas *ett enda svar* för oss på frågan om vad som är viktigast i livet. Svaret finns i 5 Mos 6 i våra Biblar där det står:

Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta, med hela din själ och med all din kraft. (5 Mos 6:5)

Jesus själv kallar detta för: *det största och första budet.* (Matt 22:38)

Men för många är detta svårt att förstå och svårt att acceptera att detta - att älska Gud över allting - som ett rimligt svar på frågan ”Vad är viktigast i livet?” Det kan det vara för många kristna också. Och, handen på hjärtat, det är det även för dig och mig, vid olika tillfällen av livet. Att detta är svårt, också som kristen, skymtar vi också i dagens evangelium i det som Petrus säger: *Vi har ju lämnat allt och följt dig. Hur blir det för oss?* Jesus hade kallat på dem och lärjungarna hade lämnat allt, men också de är osäkra. Är det lönt? Petrus tar mod till sig och berättar för Jesus om sin och de andra lärjungarnas oro och ibland tvivel på, om detta - att älska Herren, din Gud, med allt vad vi är till ande, själ och kropp och därför följa Jesus - är det viktigaste. *Varför* ska jag sätta Gud så högt att jag sträcker mig mot honom för allt vad jag är värd? *Varför* ska jag kasta allt annat på sophögen för att vinna Kristus och få leva i honom, som aposteln Paulus skriver idag? *Varför* ska jag ge upp det som känns viktigt och roligt i livet för att älska en Gud som inte alltid är så lätt att upptäcka och vars bud inte alltid verkar vara det bekvämaste och trevligaste? Låter inte detta som en dum, auktoritär och hänsynslös förbudsgud, som *tvingar* mig att utplåna mig själv och lämna allt – hus *eller* hem *eller* familj - för att vinna hans kärlek? När vi hamnar här, i våra tveksamheter, då behöver vi göra som Petrus. Vi behöver, i bön, gå till Jesus. Han kan vrida vårt perspektiv rätt. Han kan ge oss kraft att hjälpa varandra, som syskon i tron, med att få rätt perspektiv på det här med att älska Herren, din Gud, inte halvhjärtat då och då, utan helhjärtat, alltid. Jesus kan hjälpa oss att förmedla rätt perspektiv på Gud till de vi har runt omkring oss i vår vardag.

Att sträcka sig efter Gud och älska honom över allting är inte något som sker för *Guds* skull, utan för *vår* skull. Det är inte ett bud vi är satta att hålla av plikt. Läser vi vidare i femte Mosebok ser vi att det står: *Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta, med hela din själ och med all din kraft.* Och så står det: *Dessa ord som jag idag ger dig skall du lägga på hjärtat.* Det står

alltså inte på *minnet*, utan på *hjärtat*, så att vi inte bara ska komma ihåg dem, utan *leva* i dem och *längta* efter att få följa dem. Men detta är något vi människor varken förstår vitsen med eller klarar själva, om vi ändå, mot förmodan, skulle testa. Det finns alldeles för mycket som lockar oss bort från Gud. Därför låter Gud profeten Jeremia, som levde 600 år före Jesus, skriva i sin bok om varför Gud sänder sin Son Jesus till oss. Han skriver:

Detta är det förbund som jag skall sluta med dem i kommande dagar, säger Herren. Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan och inrista den i deras sinne. (Jer 31:33 via Heb 10:16)

Jesus har kommit till oss för att lägga Guds lag i våra hjärtan. Han kommer för att hjälpa oss med det vi människor inte klarar av. Jesus kommer från Gud för visa hur mycket Gud älskar oss. Han kommer för att ge oss goda förutsättningar för att kunna *längta* efter och *älska* Herren, vår Gud, av hela vårt hjärta, med hela vår själ och med all vår kraft.

Jesus kommer nämligen från Gud för att visa att kärleken till Gud är själva förutsättningen för oss att kunna leva i det bud som lyder: *Du skall älska din nästa som dig själv*. Jesus säger ju: *Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft. Sedan kommer detta: Du skall älska din nästa som dig själv. Något större bud än dessa finns inte.* (Mark 12:31)

Så länge tron, den levande *relationen* till Gud, den som inte främst sitter i hjärnan utan i hjärtat, så länge den tron inte finns, blir det obegripligt att vi skall älska honom över allting.

Så länge tron, den levande *relationen* till Gud, inte finns, blir det obegripligt att vi skall älska vår nästa, all våra jobbiga medmänniskor, som inte alltid gör som vi vill, som oss själva.

Därför kommer Jesus för att upprätta och återställa relationen till den Gud som älskar oss.

Jesus pekar med hela sitt liv på att det är Gud som, genom Fadern, har skapat livet, upprätthåller det, och sätter dess gränser. Jesus pekar med hela sitt liv på att Gud vill rädda oss från allt ont, genom det han gör. Jesus pekar på att det är Gud som, genom sin Ande, hjälper oss att tro, hoppas och älska.

Därför finns det egentligen inget annat som kan ha förstaplatsen i våra liv. Jesus kommer för att tydligt visa det *värdefulla* och *livsnödvändiga* i att älska Herren, din Gud, visa att *ingenting* är viktigare. Då kan till och med det omöjliga – att älska mina medmänniskor, att leva i fred, att dela ett evigt liv med Gud själv, fri från ondska och död – bli möjligt.

I dopet bevisar Gud oss sin kärlek. I dopet möter Gud oss för att låta Jesus lägga kärleken till Gud på våra *hjärtan*. Han låter oss ta emot denna förutsättning för livet genom våra *sinnen* i vattnet som sköljer över vårt huvud. I dopet gör Gud sig till något annat än en teori att intellektuellt ta ställning till. I dopet gör sig Gud till *ett* med oss genom att låta oss få del av allt det Jesus gjorde, på sitt kors, nere i dödsriket och i sin uppståndelse. Vi får del av det gratis. Det beror inte på egna förtjänster. Det beror inte på hur mycket jag kommer ihåg av

Guds bud. Det beror inte på hur gammal jag är. Det beror inte på min bakgrund eller på de psykiska och fysiska förutsättningar jag fått för mitt liv. Det beror inte ens på om jag har förmått mig själv att säga ”ja”. I dopet ger Jesus oss uppståndelsens kraft rakt in i våra liv. I dopet fångar Jesus in oss i sitt grepp, som Paulus skriver i vår epistel idag. Det är ett grepp som ger oss förutsättningen för att vi, i en levande relation, ska kunna följa honom på trons lopp genom livet för att nå målet och gripa det eviga liv som Jesus kallat mig till i dopets vatten.

Då, när vi ser tillbaka på våra dop, kan vi se vad det är Paulus menar när han säger:
Allt sådant som var en vinst för mig har jag för Kristi skull kommit att räkna som en ren förlust.

Paulus kunde, precis som vi, räkna upp många fina och viktiga saker i sitt liv. Sådant som han upplevde som en ren vinst. Sådant som han var riktigt bra på. Han var uppväxt i en fin familj. Han hade fått en gedigen utbildning och privilegier i samhället. Han hade ett brinnande engagemang i sin judiska tro. Han hade fått många bra förutsättningar som andra inte hade. I våra liv finns också sådant som vi värdesätter och räknar som det allra viktigaste, som ren vinst. Det kan vara familj, vänner, arbete, förmågor, utbildning, bakgrund, rikedom, framgång, ja ni kan fylla i själva... Men om Gud skulle syna allt det vi räknar som vinst i sömmarna, så skulle vi dessvärre upptäcka att synden och ondskan och döden finns med i det också, trots att jag inte vill det. Allt det vi har kan plötsligt vändas till ren förlust eller upphöra att existera helt. Det är en smärtsam mänsklig erfarenhet. Synd, ondska och död smyger sig in också i det som jag värdesätter allra mest. Relationerna till familjen och vänner blir trasiga. Det jag är bra på använder jag ibland i egoistiska syften. Kärleken till pengar driver oss ofta mot fel mål. Jag utnyttjar min uppväxt eller min position istället för att använda den för att tjäna mina medmänniskor. Det jag arbetat för raseras. Mina nära dör.

Det är därför Paulus inte längre bara vill lita på egna meriter. När han nu, i dopet, fått bli Jesu lärjunge ser han att hans egna meriter inte håller för att uppnå ett liv i sann gemenskap med Gud och medmänniskan. Det enda som håller är att lita på det som Jesus gjort för mig.

Därför kan vi trots allt lämna allt och följa Jesus. *Ibland* handlar det om att behöva *lämna* och *anstå* saker rent *konkret* för att kunna följa Jesus. Men *ofta* handlar det om att vi av kärlek till Gud får *lägga allt* det vi har i våra liv *i Guds händer*, så att han kan få vara med *där* och låta sin vilja ske i det som är mitt liv. Då blir Gud nummer *ett*, och vi får hundrafalt igen.

Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande. Såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara från evighet till evighet. Amen.